

Inger Tallaksen

Turid Meeker

Kristin Holth

Inger Tallaksen (66) fra Kristiansand var eventyrlysten, Turid Meeker (62) fra Oslo fulgte kjærligheten, mens Kristin Holth (54) fra Nord-Odal tok et nytt trinn på karrierestigen. Møt tre norske damer som har flyttet fra Norge og bosatt seg i New York – drømmebyen.

Drømmen

ET LITE STYKKE NORGE: Inger sitter i styret i Sjømannskirken på Manhattan. I lunsjen som kirken arrangerer hver fredag, møter hun andre nordmenn som enten har bodd i byen lenge, eller som nettopp har flyttet dit. Alle er velkomne.

Inger:

Jeg ville ut i verden

Året var 1966. Inger Tallaksen fra Kristiansand var 21 år. Det var nettopp blitt slutt med forloveden, og Inger var usikker på hva hun skulle gjøre med livet sitt. Bare én ting visste hun: Hun ville reise til Amerika.

HJEMMETREPORTASJE

Tekst: Kjersti Flaa
Foto: Kjersti Flaa, Ina

■ Hver gang Amerika-båten lå til havn i Kristiansand, fikk Inger stjerner i øynene. Så en dag skrev hun brev til sin onkel, som bodde i Brooklyn. Og dermed satt sørlandsjenta med grønt kort i den ene hånden og billett til «Bergensfjord» i den andre. Ferden over havet tok syv dager...

–Jeg kjente nesten ingen i New York, smiler Inger Tallaksen.

Vi har akkurat satt oss ned i biblioteket i Sjømannskirken, som ligger på 52. gate på Mannhattans østside. Inger er styreleder her, og har nettopp avsluttet fredagslunsjen med en gruppe nordmenn.

–Jeg hadde en barndomsvenninne i New Jersey, og onkelen min hadde leilighet i Bay Ridge. Det var der den norske kolonien holdt til på den tiden. De kalte 8. avenue for «Lapskaus Boulevard», sier Inger, som planla å være i New York i seks måneder.

Det er 44 år siden nå.

Møtte Robert Redford

Om bord i Amerika-båten møtte Inger en nordmann som skaffet henne jobb i Eksportrådet.

–Det var en kjedelig sekretærjobb, men jeg trivdes fordi det var så mange hyggelige folk der. Det skjedde mye moro.

Etter hvert begynte Inger likevel å jobbe i skipsrederiet til Per Lorentzen. Der fikk hun blant annet jobbe med rederiets cruiseavdeling, som eide skipet som ble kjent som «The Love Boat» i TV-serien med samme navn.

Og i 1976 kom det et svært spesielt besøk på kontoret til Lorentzen.

–Robert Redford... sukker Inger.

Hun viser forlegent frem bildet som ble tatt av ham og henne, og forteller at hun skalv i knærne da hun møtte ham. Robert Redford var talsperson for en miljø-

om New York

Foto: Ina Agency

organisasjon som skulle arrangere en event på en av rederiets cruisebåter.

– Redford hadde uttalt at han var lei av jenter som hylte og skrek etter ham, og han pustet derfor lettet ut da han kun ble møtt av to eksemplariske jenter i resepsjonen til Lorentzen. Vi hadde jo alle fått streng beskjed om å oppføre oss helt vanlig.

Inger må fnise litt igjen når hun tenker på episoden.

– Men da Robert forsvant rundt hjørnet, stakk det jenter ut fra alle dørene. Samtlige hylte hysterisk.

Føler meg nær Norge

– Savner du Norge innimellom?

– Man blir jo vant til ikke å bo i Norge, så jeg savner vel ikke noe. Men nå er jeg jo så involvert i Norge og nordmenn at jeg føler meg nær Norge selv om jeg bor her.

Hun sukker, og mimrer videre.

– Men jeg jobbet i Pepsi i en kort periode, og *da* savnet jeg Norge. Jeg var eneste nordmann der, og det var nok årsaken. Det endte med at jeg gikk altfor mye frem og tilbake til brusautomaten. Det var gratis Pepsi og potetgull, så jeg la på meg en del, for å si det sånn.

Men i 1980 fikk Inger en ny

sjanse til å komme nærmere fedrelandet sitt. Hun fikk jobb i Handelskammeret, som har i oppdrag å formidle informasjon om norsk industri og utvikling i Norge.

– Neste uke har vi et arrangement med det kjente arkitektfirmaet Snøhetta, som har tegnet Memorial Museum på Ground Zero (og operaen i Oslo, red. anm.). Vi skal også ha en work shop snart, der vi tar for oss kulturelle ulikheter mellom nordmenn og amerikanere.

Handelskammeret får ingen støtte av staten. Det er kontingent fra medlemmer og overskudd fra arrangementene som finansierer organisasjonen.

– Til tider kan det være ganske tøft ikke å ha noe sikkerhetsnett rundt seg, synes Inger.

Forelsket

– Hva sa foreldrene dine da du bestemte deg for å bli i New York?

– Du vet, når man er ung, så er man veldig selvopptatt, så man vet kanskje aldri helt hvordan foreldrene egentlig reagerer. Utad har de aldri satt noen brems for meg, men jeg tror nok kanskje de levde i den troen at «hun kommer nok hjem igjen.»

Hovedårsaken til at Inger ikke kom hjem igjen, var at hun var forelsket. For allerede to uker etter ankomsten til New York møtte hun mannen i sitt liv. Carl hadde norske foreldre fra Kristiansand, og det var kjærlighet ved første blikk.

– Først hadde jeg egen leilighet i Bay Ridge. Men da vi giftet oss, flyttet vi til Westchester County, nord for New York City, sier Inger.

Hun mistet mannen sin for tre år siden. De to hadde ingen barn. Nå er hun enslig, men hun er ikke ensom. I New York er det alltid mye som skjer, og Inger

holder seg travel med jobb og venner.

– En ting som har gjort livet mitt rikere her i New York, er nok at jeg har fått opplevd mye her som jeg kanskje ikke ville ha gjort hjemme. Alle vil jo til New York, om det er kongefamilien, kunstnere eller politikere, sier Inger, som har truffet mange av dem, og som ble utnevnt til «Ridder av Den Kongelige Norske Fortjenstorden» av Kong Harald i 1996.

– Men kunne du tenkt deg å flytte hjem igjen?

– Ja, det kunne jeg nok. Men tiden får vise om det skjer.

► **STORFINT BESØK:** Inger fikk oppleve litt av hvert da hun jobbet for skipsreder Lorentzen. En dag kom Robert Redford innom kontoret.

Foto: Privat

Turid: Kjæresten fikk meg til å reise

Året var 1968. Turid Meecker fra Nordstrand var 25 år. Hun hadde begynt å brevveksle med en amerikansk musiker, som hun hadde møtt i Norge. Etter hvert utviklet brevene seg til kjærlighetsbrev, og til slutt ble Turid invitert til New York.

Da var det greit å ha en mor som jobbet i SAS. For, vips, så suste den nyforelskede Nordstrand-jenta av sted over skyene i retning Frihetsgudinnen.

Turid er fremdeles i New York. Vi møter henne på Lucky Strike, en intim bar i nabolaget Soho. Rett over veien ligger leiligheten der Turid har bodd siden begynnelsen av 1970-tallet.

–Jeg skulle egentlig være her i tre uker på ferie, men det ble visst ikke slik, smiler hun.

Oslo for lite

Turid og musikeren var sammen i tre år. Hun ler, og unnskylder norsken sin som innimellom glir over i engelsk.

–Vi bodde sammen ved Columbia University, der han studerte. Men etter at vi hadde slått opp, så flyttet jeg sammen med en veninne.

–Så du bodde sammen med musikeren først?

–Ja, det var ikke rart å bo sammen uten å være gift i New York. Det var det som var så flott: Følelsen av frihet, at ingen brydde seg om hva du gjorde.

–Men hva sa foreldrene dine da du bestemte deg for å bli i New York?

–Mor sa alltid at Oslo var for lite for meg. Hun oppmuntret meg, og forsto at jeg valgte å reise fra Norge. Men hun trodde nok ikke at jeg aldri skulle flytte hjem igjen.

Heklet hot pants

I 1969 fikk Turid jobb som guide i FN, mens hun begynte å studere tekstildesign.

–Jeg har alltid vært veldig interessert i teksturer, tekstiler og farger. Om vinteren, da vi ikke hadde det så travelt i FN, heklet jeg hot pants og andre populære plagg som jeg solgte til de andre guidene. Hun humrer litt ved tanken på å ha på seg noe lignende i dag.

Etter FN-jobben flyttet Turid til Soho, som på den tiden var et røft nabolag. Det var der tekstilhobbyen fikk utvikle seg til et levebrød.

–Vi var en gruppe motedesignere som kalte oss «The Soho Designers». Jeg solgte både til Bloomingdales og Bendels — samt butikker i Chicago og Miami.

Soho var på den tiden fylt av småbedrifter, men etter hvert ble den en kunstnerbydel. En mengde gallerier åpnet, og kunstnere skaffet seg billige loftsatelierer, Turid også. Hun har bodd på

GATEKUNST: Kunsten i Soho henger ikke alltid inne på veggene i galleriene. Graffiti lever fremdeles sitt eget liv, selv om det er begrenset hvor mye de kreative sjelene får lov til å utfolde seg i dag. Turid nyter synet av denne veldekorerte vegg.

samme loft i 40 år, og for to år siden kjøpte hun det.

Mannen i hennes liv

–Vi møttes på en bar i Soho. Han var amerikaner og jobbet med reklame.

Turid snakker om mannen i sitt liv, som hun har vært gift med i 30 år og har en sønn med.

–Sønnen vår snakker ikke så mye norsk, men han elsker Norge. Hun kaller det «hjemme».

–Hva slags forhold har du selv til Norge nå?

–Et fantastisk forhold. Jeg reiser hjem ofte, tre ganger i fjor. Jeg har jo mor, søster og nevøer i Oslo. Og så jobber jeg med kunstsamlere i Norge og samarbeider med et norsk galleri.

–Så hvordan kom du inn i den jobben du har i dag, som kunstrådgiver?

–Jeg har alltid vært interessert i kunst, og var daglig leder for tre gallerier i Soho på 1980-tallet. Etter hvert begynte jeg for meg selv. I tillegg til å drive kunstrådgivning og -formidling organiserer jeg utstillinger.

Hun har organisert utstillinger med Thomas Pihl, Unni Askeland og Cecilie Dahl. Og hun har formidlet kunst av Olav Christopher Jenssen, Lars Elling, Kjell Erik Killi Olsen og Odd Nerdrum.

En av kunstformidlingsvirksomhetene hennes er å ta med seg nordmenn på gallerirunder i New York.

Norsk newyorker

Turid, som fremdeles er norsk statsborger, sier hun elsker Norge, men mener New York likevel er det riktige stedet for henne å bo.

–Hvorfor er New York så fantastisk?

–Det er den utrolige energien her. Alt er opp til deg selv, både på godt og vondt.

Hun innrømmer at det kan være tøft ikke å ha noe sikkerhetsnett rundt seg som fanger en opp i dårlige tider. Det er nervepirrende — særlig når man jobber for seg selv.

–Men den usikkerheten driver en også fremover.

–Føler du deg amerikansk nå?

–Nei, overhodet ikke. Jeg føler meg helt norsk. Jeg er veldig stolt av å være norsk. Men det er absolutt en del av meg som er newyorker.

DESIGNER: Da Turid jobbet som FN-guide, sydde og heklet hun sine egne klær. Etter hvert startet hun sitt eget designfirma og solgte klær til noen av New Yorks mest fasjonable kjøpesentre og butikker. Foto: Privat

Drømmen om New York

OPPLEVELSE: Kristin går langs Park Avenue for å komme seg på jobben. Fremdeles, etter tre år, er det nesten så hun må klype seg i armen, for å forsikre seg om at det virkelig er hun som får oppleve dette.

Kristin: Det er her det skjer

Året var 2007. Kristin Holth hadde tre voksne barn. Nå var hun klar for nye utfordringer. Klart hun sa ja da DnB NOR trengte henne i New York.

—Når man reiser til utlandet, blar man om til et helt nytt ark i boken. Det er fantastisk spennende.

Kristin Holth smiler bredt fra kontoret sitt langt oppe i skyene på Park Avenue. Av de 100 ansatte er rundt 10 prosent norske, og det er i alt 15 nasjonaliteter representert. Kristin har ansvaret for kontorene i USA og Sør-Amerika.

—Jeg hadde lyst til å skifte beite, og New York sto høyt på listen over steder jeg kunne tenke meg å bo og jobbe, sier Kristin, som skilte seg for en del år siden. Nå er de tre barna hennes voksne. Eldstemann er 30 år og har datteren Clara (1) — og dermed er Kristin også mormor.

—Man reiser jo langt vekk fra venner og familie, men New York er heldigvis et sted de fleste vil besøke. Men nå ser jeg barna mine lenger av gangen enn jeg gjorde i Norge. Vi bor sammen igjen når de kommer på besøk — og det er ofte.

Høflige amerikanere

—Arbeidsmoralen i USA er annerledes enn i Norge; amerikanere er mer profesjonelle og har mer respekt for sjefen sin. Det er også

en del kulturforskjeller, som kan føre til misforståelser. Amerikanere kan ofte virke veldig henrykte over en idé, som de likevel kanskje ikke er så begeistret for. Det å vise entusiasme er en del av deres innlærte manerer, forklarer Kristin og myser mot skyskraperne utenfor vinduet. Det er 31 etasjer ned til bakken.

—Amerikanske menn lar deg gå først ut av heisen, og de holder opp døren for deg. Jeg tror vi nordmenn har mistet noe på veien mot kvinnefrigjøringen. Det er en gjennomgående høflighet her, og folk er også flinkere til å gi hverandre komplimenter.

Det er ikke sjelden man blir stoppet på gaten av noen som synes man har en fin frisyre, eller at fremmede kommer bort i prøverommet og sier man er fin, ifølge Kristin.

—Det skjer dessverre mye mindre i Norge. Det er synd, for det er så lite som skal til, og man blir så glad hver gang. Og etter hvert lærer jo vi også å gi komplimenter tilbake.

Norgesambassadør

Selv om Kristin er fascinert av USA, er hun også svært aktiv i det norske miljøet.

—Det er morsomt å få lov til å involvere seg i det norske kunst- og kulturlivet her. Jeg synes det er viktig at norske kunstnere i USA får vise seg frem, så det har jeg jobbet en del med. Vi er jo stolte av det som er norsk.

Hun nevner kunstnere som Frank Brunner, Cecilie Dahl og Olav Jensen. Sistnevnte henger på veggen over kontorpulten.

—Vi har en slags ambassadørrolle, for vi representerer jo en stor norsk organisasjon.

—Hvordan føler du at hverdagen din er annerledes her i forhold til i Norge?

—New York er en metropol. Man blir invitert med på så mye her. I tillegg til reising og kundekontakt, er det er masse kulturelle tilbud. Det er også gøy å se hvor sterk den norske kulturen er her, sier Kristin, som innrømmer at i dag består innholdet i kjøleskapet hennes kun av juice, vann, vin og litt yoghurt. Det er slik det blir når man spiser alle måltider ute, eller til stadighet er på reisefot.

Forbikjørt av Obama

—Hva er det viktigste du har lært så langt?

—Jeg har lært mye om historie, kultur og politikk i USA. Noe av det viktigste man bør gjøre når man flytter ut, er å sette seg inn i et lands historie og kultur. Da forstår man også hvorfor ting er som de er. Man må lære om folkesjelen i et land.

Kristin synes nordmenn noen ganger kan være litt bedrevitere i forhold til hva andre bør gjøre. Vi drar konklusjoner for raskt ut fra vårt eget ståsted.

Men noe av det aller viktigste hun selv har lært, er å nyte øyeblikket.

—Dette er en fantastisk tid i mitt liv, og jeg må få mest mulig ut av det, på alle måter.

—Så hva er et typisk «New York moment» for deg?

—Å spasere ned Park Avenue på vei til jobb. Noen dager må jeg

klype meg selv i armen. Er det virkelig jeg som går her? Men også det å møte amerikanere, oppleve deres genuine interesse for det du har å si, og merke hvor åpne og positive de er, er flott.

Kristin fikk seg også en hyggelig overraskelse på en flytur mellom Oslo og New York for et par uker siden.

—Jeg satt ved siden av George Soros, en av verdens finansguruer. Det er utrolig spennende å få snakke med slike kapasiteter.

Etter intervjuet får vi nok et «New York moment» på e-post fra Kristin:

«På vei til trening i dag... Gjett hvem som passerer rett foran nesen min — Obama! Det var milevis med pansrede biler foran og bak ham. Ja, det skjer da litt her.»

hjemmet@bm-media.no

► BESØK HJEMMEFRA:

Det er veldig koselig å få besøk av barn og barnebarn. Clara (1) blir gjerne med farmor på kafé i storbyen.

Foto: Privat

